

*Az Isten által vetett szilárd alap azonban megáll, amelynek a pecsétje ez: „Ismeri az Úr az övéit, és hagyja el a gonoszt mindenki, aki az Úr nevét vallja!”*

*Egy nagy házban pedig nemcsak arany- és ezüstedények vannak, hanem fa- és cserépedények is; amazokat megbecsülik, emezek pedig közönséges használatra valók.*

*Ha tehát valaki megtisztítja magát ezektől, megbecsült, megszentelt edény lesz, az Úrnak is hasznos, és minden jó cselekedetre alkalmas.*

Kedves Testvéreim!

Elérkeztünk az olimpiai játékok félidejéhez. Igyekeztem követni a magyar sportolók versenyeit, és a riporterektől, vagy éppen valakivel beszélgetve, de sokszor maguknak a sportolóknak a szájából is azt lehetett hallani, hogy elégedetlenek. Elégedetlenek vagyunk a magyar sportolók teljesítményével. De miért van ez így? Hiszen, már önmagában az is nagy dolognak számít, hogy kijutott valaki a világ legrangosabb sporteseményére. Hazánkból pedig idén 158 sportoló indulhatott. Nagy dolog, valóban. Azonban mégis mi az eredményeket várjuk, az érmekeket, a helyezéseket, az egyéni csúcsokat. Es ahogy hallottam a sportolók is ezt várják maguktól, hiszen ezért mentek oda, ezért indultak, erre tették fel az egész életüket, mindent háttérbe szorítva, mindent a célnak alávetve.

És amikor a dobogó legfelső fokán állónak a magyar Himnuszot játsszák, akkor mi is úgy érezzük, hogy érdemes. Még évekkkel ezelőtt hallottam egy műsort a magyar vízilabda válogatott sikereiről. Ebben elmondták, hogy ugrásszerűen megnőtt a vízilabdázni jelentkező gyerekek száma, úgyhogy néhány év múlva ismét lesz kiből válogatni, hogy a legcsillogóbb éremért játszassunk.

Elnézést azoktól, akik nem igazán követik a sportot, de talán ezek a sikerek hozzájuk is eljutnak, ők is kiveszik a részüket a dicsőségből, és talán az ő számukra is érthető lesz, hogy miért hoztam elő ezt a példát.

Amikor Pál apostol Timóteust, kedves tanítványát Efezusba küldi, akkor e mögött az a gondolat áll, amit a 4. fejezetben így fogalmaz meg: *Mert én nemsokára feláldoztatom, és elérkezett az én elköltözésem ideje. Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végezetre eltétetett nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró ama napon; de nemcsak énnekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését.*

Pál a keresztyén életet többször hasonlítja a versenyzőhöz, az atlétához, vagy éppen a bokszolóhoz, akik küzdenek, hogy elérjék a győzelmet. Miért használja ezeket a képeket? Azért mert a keresztyén ember élete küzdelmekkel teli élet. Amikor ezt az állítást halljuk – hogy küzdelmekkel teli a keresztyének élete – akkor általában a szenvedésekre, a mártírsorsú keresztyénekre gondolunk, holott Pál nem erről beszél. Beszél ő szenvedésről, szorongatásról de ezt a sportoló küzdelmeihez hasonlítja, aki tudja miért küzd: az első korinthusi levélben ezt így fogalmazza meg:

*Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözök, mint aki nem a levegőbe vág, hanem megsanyargatom és szolgálva teszem a testemet, hogy amíg másoknak prédikálok, magam ne legyek alkalmatlanná a küzdelemre.*

Pál szinte egy olimpiai felkészülésre hív, amikor a keresztyén életről beszél, aminek a célja a győzelem megszerzése.

Sportolók vagyunk, olimpikonok, akiknek néha tényleg összeszorított foggal kell küzdeni.

Pál mai alapigénkben Timóteust bátorítja. Mert szüksége van rá, ennek a fiatal tanítványnak. A gyülekezetben tévtanítások, és tévtanítók ütötték fel a fejüket, akik azt állítják, hogy a feltámadás már megtörtént. Mármint nem Jézus feltámadása, hanem a mienk, a keresztyén ember, ha már Krisztusban van, ha eljutott a hitre, akkor mindent elért.

Az olimpián a tollaslabdában kizártak versenyzőket, mert nem küzdöttek teljes erőből. Nem akartak nyerni, hogy a következő körben elkerüljék a honfitársaikkal vagy éppen az erősebb ellenféllel való küzdelmet. A bíró figyelmeztette őket, majd miután ez sem segített hazaküldték a sportolókat.

Ilyenkor augusztus elején mindig eszembe jut, hogy iskolás koromban a nyári szünetben ilyenkor érkezett el a pont, hogy édesanyám kezdte komolyabban erőltetni, hogy a kötelező olvasmányokat olvassam el. Én úgy belefeledkeztem a nyárba, hogy azt gondoltam az ember egész élete nyaralás, pihenés, fára mászás és játék. Pedig a kötelezőt el kellett olvasni, és persze a legtöbb esetben ezek nem is voltak annyira szörnyű dolgok, csak én éreztem, hogy a szabadságomat korlátozzák velük. Amikor elolvastam egy-egy regényt, akkor viszont jó élmény volt, szerettem olvasni a Tüskevárt, a Pál utcai fiúkat, az Egri csillagokat, és a mai napig emlékszem rájuk.

Vajon a keresztyén ember nincs-e sokszor így? Hogy belefeledkezik a nyárba, a nagy szabadságba, a bűnbocsánatba, amit Istentől kapott. Pedig a feladat, a küzdelem, a tanulás időszaka még nem ért véget. Az, hogy valaki kijutott az olimpiára, nem azt jelenti, hogy nem kell küzdenie. Sőt a küzdelem még csak akkor kezdődik. Persze az ember taktikázni szeret, szeretné egyszerűbben elérni a céljait.

De mai igénykben Pál figyelmeztet: nem elég az, hogy ott vagyunk, nem elég az, ha eljutottunk a hitre, nem elég, ha tudjuk mi az alapja az életünknek. A verseny nem akkor dől el, amikor a sportoló kijut az olimpiára, sőt a verseny, csak akkor kezdődik. Nem érdemes taktikázni, hanem akkor jön el az ideje a teljes erőbedobással való küzdelemnek.

Mai alapigénkben Pál Timóteust ezzel biztatja, akkor amikor szembe kell néznie azokkal, akik megpróbálják kimagyarázni, miért nem küzdenek, miért nem akarják elolvasni a kötelezőt:

*Az Isten által vetett szilárd alap azonban megáll, amelynek a pecsétje ez: „Ismeri az Úr az övéit, és hagyja el a gonoszt mindenki, aki az Úr nevét vallja!”*

Először is: az alap.

Az alappal kapcsolatban van, azt gondolom egy nagyon nagy félreértés még keresztyén körökben is. Ha felteszik a kérdést, hogy miért vagyok keresztyén, miért is járok templomba, akkor a legtöbben azt válaszolják, hogy mert nekem jó. Mert jól érzem magamat, mert feltölt, mert segít a hétköznapiakban. Ezzel önmagában még nem lenne probléma, csak akkor ha az emberben nem tudatosodik, én nem azért járok templomba mert szeretem Istent, hanem azért szeretem Istent, mert ő előbb szeretett engem, és önmagát adta értem. Ha a szüleim nem visznek el szavalóversenyre, akkor sosem tudom meg milyen verset mondani, és milyen elsőnek lenni egy szavalóversenyen. Persze, ha már bent vagyok, ha már nyertem, akkor sokszor ezt a saját ügyességemnek, tehetségemnek tudom be. Pál azt mondja fontos visszagondolni az alapra. Fontos visszatérni újra és újra a kiindulási ponthoz.

Ismeri az Őr az övéit. Pál azt mondja, hogy a helyes keresztyén élet alapja ez. Hogy Isten ismer engem. Tehát nem az, hogy én ismerem Istent, hanem, hogy Isten ismer, és éppen ezért, mert tudja, hogy milyen vagyok elküldet a fiát ebbe a világba, hogy a testét és véréit adja azért, hogy én eljuthassak hozzá, hogy vele közösségben legyek, hogy örök életem lehessen.

Ugyanakkor az alap ismerete, még nem jeleti a cél elérését. Erre mondja Pál, hogy: *és hagyja el a gonoszt mindenki, aki az Úr nevét vallja!”*

Ezzel kapcsolatban egy példát is hoz: *Egy nagy házban pedig nemcsak arany- és ezüstedények vannak, hanem fa- és cserépedények is; amazokat megbecsülik, emezek pedig közönséges használatra valók.*

Isten mindent megtett azért, hogy mi eljuthassunk hozzá. A mi feladatunk a gonosz elhagyása. Ez csak úgy történhet meg, ha minden mást háttérbe szorítunk. Ha ezt tekintjük életünk fő céljának, ha csak ez lebeg a szemünk előtt. Ahogy egy sportoló életében mindent az olimpiának rendel alá, úgy a keresztyén embernek mindent, az egész életét alá kell rendelnie Istennek. Mit jelent ez a gyakorlatban? Talán azt, hogy vonuljunk mindnyájan kolostorba és olvassunk egész nap Bibliát? Nem. Isten használni szeretne bennünket, használni, meghozzá képességeinkhez mérten, úgy, ahogy ő maga megteremtett bennünket. Isten azt szeretné, hogy használjuk mindazt amit tőle kaptunk, de nem öncélúan, hanem keresve, kutatva az ő akaratát.

Most nagyon egyszerűen szeretném megkérdezni: Testvérem, tudod, hogy mi a célod? Tudod, hogy mit szeretnél elérni?

És tudod, hogy mi az Isten célja veled? Mit szeretne Ő elérni benned és rajtad keresztül.

*Ha tehát valaki megtisztítja magát ezektől, - mármint a hamis gondolatoktól, az öncélú utaktól - megbecsült, megszentelt edény lesz, az Úrnak is hasznos, és minden jó cselekedetre alkalmas.*

Isten nagy dolgokat szeretne elérni a Te életedben. És a legnagyobbat, hogy eljuss hozzá. De ehhez áldozatokra van szükség.

Azt olvastam tegnap, hogy néhány sportoló annyira kellett, hogy vigyázzon a súlyára, hogy már alig várják, hogy vége legyen a játékoknak, hogy ehessenek egy jót. De egy érem feledteti ezt az éhséget. Amikor diákként a kötelezőt kellett olvasnom, akkor nagyon sajnáltam az időt rá. Viszont amikor olvastam, már nem tartottam felesleges időtöltésnek, mert élveztem a könyveket.

A keresztyén élettől is ugyanez a tapasztalatom. Néha talán szenvedésnek tűnik, néha nem is bírom megtartóztatni magam, de amikor benne vagyok, amikor ott vagyok, amit Pál mond, hogy megtisztított üres edényként állok az Isten előtt, és ő használ a céljaira, akkor nincs annál jobb érzés a világon. Nem tudom milyen lehet olimpiát nyerni, de azt tudom, hogy Istennel közösségbe lenne, az ő ügyében járni van annyira csodálatos, hogy érdemes lemondani sok mindenről.

Pál Timóteusnak azt üzenté, hogy a lényeggel törődjön, és ne foglalkozzon azokkal, akik mást mondanak. Figyeljen oda arra, amit megtanult, és hirdesse az ígét, amit Isten rábizott, hogy Jézus Krisztus az egyetlen, igaz alapja az életünknek.

Ha ezt tesszük; ha törekszünk, ha megtisztítjuk magunkat, ha Isten számára elkülönített edényekké válunk, amelyeket ő használhat a céljaira, akkor - ahogy a vízilabdások sikerei után sokan jelentkeztek be az uszodákba - úgy a mi életünket, eredményeinket látva, mások is kedvet kaphatnak a keresztyén életre. Még arra is, hogy sokszor megküzdve önmagunkkal és a világgal, látszólagos, vagy tényleges szenvedések árán is eljussanak ahhoz, aki a legtöbbet adta oda értünk a golgotai kereszten.